

Naše cesta k pěstounství

Naše cesta k pěstounství začala velkou životní ztrátou a tragédií. V květnu 2009 se nám měla narodit dcera Deborka, ale ultrazvuk u lékaře nám sdělil velmi smutnou zprávu, že naše dlouho očekávané děťátko je mrtvé. Tato zpráva nás dostala na úplné dno našich nadějí a vlastně celého našeho života. Trvalo celé dlouhé tři roky, než světlo světa spatřila naše dcera Eliška. Byla pro a je pro nás zdrojem radosti a rodičovského štěstí. Ale naší myslí se nám honily myšlenky na další dítě. Vedlo nás uvažování o tom dát dalšímu dítěti rodinu a péči, kterým to jejich biologičtí rodiče z různých důvodů neumožnili. Na rozmyšlenou jsme si dali asi rok a půl. Po společných rozhovorech a úvahách jsme se společně, tedy manželka, dcera a já, rozhodli, že do toho půjdeme. Společně jsme se dohodli, že budeme žádat o holčičku.

V roce 2017 jsme si podali žádost o pěstounství na našem příslušném OSPODu. Čekala nás dlouhá příprava, psychologické vyšetření, návštěvy „paní ze sociálky“. Až nám vloni v dubnu 2019 zavolal pan psycholog, že bychom mohli být vhodnými rodiči pro devítiměsíčního chlapečka. Neváhali jsme ani minutu a i Eliška se začala těšit na brášku. No a na svoje narozeniny přibyl do naší rodiny nový člen syn Viktor. Letos v červnu mu jsou dva roky.

Uvědomujeme si, že pěstounství není procházka růžovým sadem, je to náročný úkol pro rodiny, které se touto cestou rozhodnou jít. Je ale radostné, když vidíte šťastného človíčka, který má naději žít v harmonickém prostředí. Naší touhou by bylo, kdyby nás bylo více a tím i více šťastných dětí v naší zemi.